

zjistil konkrétní případy, v nichž se obžalovaná takové činnosti dopustila. Bylo proto zmateční stížnosti obžalované vyhověti, a za předpokladů § 5 nov. k tr. ř. uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývatí se dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 4182.

Nezbytným předpokladem skutkové podstaty § 99 tr. zák. není, že bylo vyhrožováno osobě bojácné; záleží na tom, zda při objektivním uvážení všech okolností má ohrožený důvod míti za to, že vyhrůžka bude splněna, což lze vyvozovati nejen z povahy ohroženého, nýbrž i z důležitosti zla, jímž bylo hrozeno.

Nestačí, že výrok, vykazující objektivní znaky nebezpečné vyhrůžky, byl pronesen »úmyslně«, nýbrž se vyhledává, by se projev stal v úmyslu, by byl ohrožený uveden ve strach a nepokoj.

(Rozh. ze dne 28. května 1931, Zm I 909/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 19. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného, dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., není v právu, pokud se domnívá, že tu není způsobnost vyhrůžek, vzbuditi důvodnou obavu, ano nebylo zjištěno, že osoby, jimž bylo vyhrožováno, jsou zvlášť bojácné povahy; není nezbytným předpokladem skutkové podstaty § 99 tr. zák., že bylo vyhrožováno osobě bojácné, nýbrž záleží vždy na tom, zda při objektivním uvážení všech okolností má ohrožený důvod míti za to, že vyhrůžka bude splněna, což lze vyvozovati nejen z povahy ohroženého, nýbrž i z důležitosti zla, jímž bylo hrozeno. Avšak ke skutkové podstatě onoho zločinu se vyhledává kromě toho, že vyhrůžka oné povahy byla pronesena v úmyslu, by byla ohrožená osoba uvedena ve strach a nepokoj. A tuto náležitost rozsudek nezjišťuje, jak zmateční stížnost právem vytýká, a to ohledně první vyhrůžky výslovně, ohledně druhé vyhrůžky alespoň jasným poukazem, namítajíc, že šlo o pouhé chvástání napilého člověka, a že věc nebyla vážná. Tuto náležitost nezjišťuje rozsudek ani úvahami, jimiž vylučuje úplnou opilost obžalovaného, ano z těchto úvah vysvítá jen, že obžalovaný jednal ve stavu přičetném, ani úvahou, že jeho vyhrožování bylo »úmyslně«, ano k naplnění skutkové podstaty § 99 tr. zák. nestačí, že výrok, vykazující objektivní znaky nebezpečné vyhrůžky, byl pronesen »úmyslně«, nýbrž se vyhledává, by

projev stal se v úmyslu, by byl ohrožený uveden ve strach a nepokoj; o této náležitosti se však soud vůbec v rozsudkových důvodech nezmiňuje. Při tom jest uvážiti, že první vyhrůžka byla dokonce kvalifikována jako vyhrůžka vraždou, aniž se soud vyjádřil o tom, zda a proč obžalovaný do svého projevu právě onen dalekosáhlý smysl vkládal.

Čís. 4183.

Svědkovsko právo vzdáti se svědectví záleží v případě druhého odstavce § 152 tr. ř. v tom, že se svědek může vzdáti svědectví vůbec, nelze-li odloučiti výpovědi, které se týkají ostatních obviněných, což zpravidla bude moci posouditi jen svědek sám.

Pokud nejde o zmatek čís. 4 § 344 tr. ř. pro porušení předpisu § 152 odst. 2 tr. ř., usnesl-li se porotní soud (nesprávně), že svědek má právo vzdáti se svědectví jen ohledně příbuzného, aniž rozhodl, zda lze odloučiti výpověď ohledně ostatních obžalovaných.

Porušení předpisu § 325 odst. 2 tr. ř. tím, že byl porotcům do poradní síně dán i protokol svědka z přípravného vyšetřování, který nebyl při hlavním přelíčení čten (svědek se vzdal svědectví), nezakládá zmatek čís. 4 § 344 tr. ř.

Pojetí konkrétních okolností do hlavní otázky má za účel individualisovati žalobní čin, nikoliv umožniti obhajobu; stačí pojetí oněch okolností v té míře, by se zamezila záměna žalobního činu s jiným podobným trestným jednáním, a tím se vyloučilo nebezpečí, že by obžalovaný mohl býti stíhán znovu pro týž čin.

Pokud nebyl porušen předpis § 320 tr. ř., (§ 344 čís. 6 tr. ř.), nepřipustil-li soud k hlavní otázce na vraždu eventuální otázku na vzdálenou spoluvinu.

(Rozh. ze dne 29. května 1931, Zm II 52/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského jako porotního soudu v Opavě ze dne 18. října 1930, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 344 čís. 4, 5, 6, 8 a 11 tr. ř. Nejzávažnější výtkou zmatečnou stížnosti je její námitka z důvodu zmatečnosti podle čís. 4 § 344 tr. ř., že byl při porotním líčení porušen předpis § 152 tr. ř. tím, že Gertruda B-ová, která je příbuznou spoluobžalované Vilemíny F-ové, vypovídala při hlavním přelíčení jako svědkyně ohledně stěžovatelky přes to, že prý nelze odloučiti její výpověď, týkající se stěžovatelky, od výpovědi, vztahující se na spoluobžalovanou Vilemínu F-ovou, ohledně níž se svědkyně podle § 152 čís. 1